

ผลการใช้การเล่านิทานในการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาภาษาอังกฤษ

วารางคณา ภูศิริภิญโญ¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเล่านิทานต่อการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษในนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 จำนวน 27 คน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยการเล่านิทาน 2) แบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเล่านิทาน และ 3) แบบบันทึกพัฒนาการในการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test และใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเล่านิทานเพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ มีค่าคะแนนเท่ากับ 78.97/75.31 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพเครื่องมือที่กำหนดไว้ 75/75 2) ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) การใช้การเล่านิทานทำให้นักศึกษาตระหนักถึงพัฒนาการของตนเอง ซึ่งได้แก่พัฒนาการด้านการออกเสียง พัฒนาการด้านความมั่นใจ พัฒนาการด้านการใช้เทคนิคการเล่านิทาน พัฒนาการด้านทักษะภาษาอังกฤษ ความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหาและการแก้ไขปัญหาของการออกเสียงของตนเอง และการเห็นคุณค่าของนิทาน

คำสำคัญ : 1. การเล่านิทานภาษาอังกฤษ 2. ความสามารถด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ
3. การออกเสียงภาษาอังกฤษ

¹ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ อีเมล : varangsipinyo@gmail.com โทร : 08 9224 5529

The impacts of using storytelling on student teachers' pronunciation, English major

Varangkana Pusiripinyo²

Abstract

This research aimed at studying the impact of using a storytelling approach on English pronunciation in order to develop speakers' ability. The sample, recruited from the simple random method, included 27 student-teachers who were the English major students from the Faculty of Education, Phetchabun Rajabhat University. The research instruments comprised 1) lesson plans for using storytelling to develop students' pronunciation ability; 2) the pre-test and the post-test for testing students' pronunciation accuracy; and 3) students' logbooks for self-development observation. The statistical measurements included means, standard deviation, and t-test, respectively. In terms of qualitative analysis, the content analysis method was adopted to analyze such data. This study revealed that 1) the efficiency criteria of the lesson plans were 78.97/75.31, which was higher than the expected criteria of 75/75; 2) the post-test average scores of those student teachers' pronunciation ability were higher than the pre-test score at the 0.05 level of significance after being practiced by this approach; and 3) in terms of the qualitative findings, the respondents reflected their views on their English pronunciation development and problems, namely self-confidence development, storytelling technique development, English skills development in general, self-correcting and self-internalizing with regard to marked sounds, and acknowledging storytelling's value.

Keywords: 1. Storytelling 2. Pronunciation ability 3. English pronunciation

---

²Lecturer, English Program, Faculty of Education, Phetchabun Rajabhat University, Phetchabun, Thailand.
Email address: varangsipinyo@gmail.com Tel: 08 9224 5529

บทนำ

การออกเสียงภาษาอังกฤษ (pronunciation) เป็นปัญหาพื้นฐานที่สำคัญอย่างหนึ่งในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทย เนื่องจากภาษาอังกฤษมีระบบเสียงตัวอักษรที่แตกต่างจากตัวอักษรไทย เช่น เสียงพยัญชนะท้ายที่ภาษาไทยไม่มี คนไทยจึงมักออกเสียงไม่ถูกต้องตามหลักการการออกเสียงภาษาอังกฤษและทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการสื่อความหมายของคำศัพท์หรือประโยคที่พูด (Chaipa, 2005: 46-47) และยังทำให้คนไทยขาดความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษ เพราะกลัวออกเสียงผิด กังวลและอาย หรือออกเสียงภาษาอังกฤษแล้วชาวต่างชาติไม่เข้าใจ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษควรเริ่มจากการออกเสียงและฟัง แล้วจำแนกเสียงของคำศัพท์ได้ ดังที่ Hewings (2004) ได้กล่าวไว้ว่า การออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญต่อการฟังและการพูด ผู้พูดจำเป็นต้องออกเสียงให้ถูกต้อง เพื่อให้ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์คำพูดที่ได้ยินตามหน่วยเสียงและถ่ายโอนเป็นความหมายที่ผู้พูดสื่อออกมาได้ ดังนั้นการออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้เกิดความเข้าใจ

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ครูภาษาอังกฤษจึงควรเป็นต้นแบบการออกเสียงที่ดี เพื่อให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลการเรียนรู้ที่ถูกต้อง และสามารถออกเสียงตามได้อย่างถูกต้องตามหลักการการออกเสียง เพื่อไม่ให้ความหมายเปลี่ยนเนื่องจากการออกเสียงผิด จากประสบการณ์การนิเทศการสอนนักศึกษาวิชาชีพรุสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาวิชาชีพรุภาษาอังกฤษที่ออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพรุจำนวนมากออกเสียงภาษาอังกฤษได้ไม่ถูกต้อง ถึงแม้จะผ่านการเรียนหลักการออกเสียงและระบบเสียง (phonological system) มาแล้ว และเห็นได้ชัดว่านักศึกษายังไม่สามารถนำหลักการสัทศาสตร์ที่เรียนมาไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องมาจากการขาดบริบทในการฝึกฝน ซึ่งสอดคล้องกับ Kotcharat, & Limsiriruegrai (2014) ที่ได้กล่าวไว้ว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก โดยส่วนมากยังไม่สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง ไม่พยายามฝึกการออกเสียงที่ถูกต้อง ไม่สนใจที่จะออกเสียงให้ถูกต้องตามการออกเสียงอย่างเจ้าของภาษา ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ นอกจากนี้ปัญหาดังกล่าว ยังพบว่านักศึกษาส่วนมากขาดความมั่นใจในการออกเสียง และการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับนักเรียนที่ตนเองสอน จึงมักใช้ภาษาไทยสอนเป็นหลัก อีกทั้งผู้วิจัยยังได้รับข้อมูลสะท้อนกลับจากทางโรงเรียนว่า สาขาภาษาอังกฤษควรเพิ่มเติมการพัฒนา นักศึกษาวิชาชีพรุภาษาอังกฤษในเรื่องทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักศึกษาฝึกสอนไม่มั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ขาดความคล่องในการอ่านออกเสียง และยังออกเสียงคำศัพท์ผิด และอาจทำให้นักเรียนจดจำการออกเสียงที่ผิดเป็นการถาวร (fossilization) เมื่อพิจารณาข้อค้นพบเหล่านี้แล้วนั้น การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษให้แก่ นักศึกษาครูสาขาวิชาภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ไม่อาจมองข้าม

จากปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น ได้มีนักวิจัยหลายท่านได้ทำการทดลองหาวิธีการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งการใช้การเล่านิทาน เป็นแนวทางสำคัญหนึ่งในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด นอกจากนี้ นิทานยังสามารถนำมาเป็นสื่อในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้ในทุกทักษะ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน หรือแม้แต่ทักษะการคิด (Taylor, 2000) ถึงแม้ว่าการเล่านิทานจะมีมานานแสนนานหลายศตวรรษ และถือเป็นศาสตร์การเล่าเรื่องเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวองค์ความรู้ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมของมนุษย์ในสมัยก่อน อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันการเล่านิทานยังถือเป็นกระบวนการถ่ายทอดเรื่องราวความรู้ที่แพร่หลายในศตวรรษที่ 21 ดังจะเห็นได้จากการนำเสนอถึงประโยชน์

ของการใช้นิทานในการจัดการเรียนรู้โดย Hawking (2015) ที่ได้นำเสนอแนวคิดนี้ในรายการ TEDx Talks โดยการนำเสนอประเด็นการใช้การเล่านิทานในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ผู้ฟังหรือผู้เรียนได้เห็นภาพของเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ที่จะสอน เช่นเรื่อง “หลุมดำ” ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงความรู้สึกของการเข้าไปอยู่ในหลุมดำผ่านการเล่าเรื่องโดยใช้วิธีการเล่านิทาน นอกจากนี้ ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง โดยบูรณาการนิทานกับการเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาผู้เรียนภาษาด้านการคิด ควบคู่ไปกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการเล่านิทานในศตวรรษที่ 21 ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาทางการศึกษา โดยมีการบูรณาการกับการพัฒนาทักษะการคิด ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับมนุษย์ในยุคแห่งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และยังพบว่า การเล่านิทานในปัจจุบันได้มีวิวัฒนาการจากการเล่าโดยบุคคลเป็นการเล่าเรื่องโดยใช้สื่อดิจิทัล และเทคโนโลยีเสมือนจริงที่เรียกว่า (Augmented Reality: AR) (Puspa, 2018)

การเล่านิทานมีหลายวิธีการ เช่น การเล่านิทานโดยใช้ท่าทางประกอบ การเล่านิทานโดยใช้หนังสือ นิทานการเล่านิทานโดยใช้เครื่องดนตรีประกอบ สำหรับหนังสือนิทานภาพเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษาที่ 2 โดยเฉพาะเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด (Linse, 2007) เนื่องจากหนังสือนิทานได้ถูกออกแบบให้ผู้อ่านที่เป็นเจ้าของภาษา จึงเปรียบได้กับสื่อจริง (authentic material) ซึ่งโดยส่วนมากผู้ปกครองหรือครูจะอ่านออกเสียงหนังสือนิทานภาพให้เด็กฟัง นอกจากประโยชน์ในการพัฒนาทักษะทางภาษาแล้ว ยังพบว่านิทานกับการเล่าเรื่องยังช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่ 2 เนื่องจากนิทานถูกแต่งขึ้นเพื่อเล่าให้ผู้ฟังรู้สึกสนุกสนาน การสร้างฉากและตัวละครในเรื่องช่วยให้ผู้ฟังมีอารมณ์ร่วมกับเรื่องที่ได้ฟัง จึงส่งผลให้การนำนิทานมาใช้ในชั้นเรียนสร้างแรงจูงใจในการเรียน (Harmer, 2001) ดังนั้น หากนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษได้รับการฝึกฝนในการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานภาพภาษาอังกฤษ ฝึกฝนการเล่านิทานโดยใช้ท่าทางประกอบ ฝึกออกเสียงตามเจ้าของภาษาให้สามารถออกเสียงได้อย่างคล่องแคล่ว ประกอบกับการวิเคราะห์หลักการการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์และใช้สื่อดิจิทัล เช่นการเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัล (digital storytelling) เป็นสื่อเรียนรู้เพิ่มเติม และทำการวิเคราะห์ประเด็นการออกเสียงที่ปรากฏในการเล่านิทานแต่ละเรื่อง นักศึกษาวิชาชีพครูกลุ่มนี้จะเกิดการพัฒนาความสามารถด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากขึ้น ตลอดจนได้แนวทางการนำนิทานไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนต่อไปได้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นแนวทางที่จะพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ และเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นแก่นักศึกษาวิชาชีพครูภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยออกแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเล่านิทาน การวิเคราะห์การออกเสียง ตลอดจนการใช้สื่อการเล่านิทานด้วยสื่อดิจิทัล จากนั้นศึกษาผลจากการใช้การเล่านิทานว่ามีผลต่อการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างไร ซึ่งจะเป็นแนวทางให้แก่ นักศึกษาวิชาชีพครูสาขาภาษาอังกฤษนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเล่านิทานที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
2. ศึกษาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน

ภาษาอังกฤษ

3. ศึกษาการสะท้อนผลการเรียนรู้และพัฒนาการของตนเองของนักศึกษาโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบจำลองการทดลอง (pre-experimental design) โดยใช้รูปแบบ One-group-pretest-posttest design (Thaweerat, 2000: 60) และมีการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ การวิจัยนี้ นำแนวคิดเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเป็นภาษาอังกฤษมาพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทานภาษาอังกฤษจำนวน 11 เรื่อง เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นระยะเวลา 1 ภาคเรียน โดยมีการวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้ ผ่านกิจกรรมการเล่านิทานภาษาอังกฤษ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาวิชาชีพครูภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาวิชาชีพครูภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 จำนวน 27 คน จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) โดยใช้หมู่เรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

การกำหนดตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ กิจกรรมการเล่านิทานในการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการฝึกเล่านิทานจำนวน 11 เรื่อง โดยแบ่งเป็นนิทานที่เล่าโดยมีท่าทางประกอบ จำนวน 4 เรื่อง นิทานภาพประกอบ 4 เรื่อง และนิทานเล่าโดยมีเพลงประกอบจำนวน 3 เรื่อง ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ การเลือกนิทานจากนักวิชาการ ได้แก่ กุลยา ตันติผลลาชีวะ (Tantipalacheewa, 1998: 12-14) และ วิลเฮล์ม (Wilhelm, 1999) จากนั้นออกแบบกิจกรรมฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้การเล่านิทานตามชั้นการสอน โดยใช้กิจกรรมนิทานของ ไรท์ (Wright, 1995: 13-23) เทคนิคการเล่านิทานของ สันหพัฒน์ อรุณธารี (Arunthari, 1999: 25) ควบคู่ไปกับการฝึกเทคนิคการเล่านิทาน และนำไปบูรณาการกับวิธีการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังนี้ 1) กิจกรรมการฟังและใช้กิจกรรมออกเสียงตาม (Tench, 1991:21) 2) กิจกรรมเลียนแบบการออกเสียง จากสื่อวีดิทัศน์ และใช้แผนภูมิเสียงตัวอักษรประกอบการเรียนรู้เสียง 3) เปรียบเทียบคำศัพท์ที่มีคู่เสียงตัวอักษร แบบคู่เทียบเสียง (minimal pairs) 4) ช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์และแยกเสียงที่ใกล้เคียงกัน และเสียงที่เป็นปัญหา โดยการฟังเสียงและการฝึกพูด (Celce-Murcia, Brinton, & Goodwin, 2011: 8) 5) ใช้เพลงและคำคล้องจอง ในกลอนหรือเพลง โดยให้ผู้เรียนร้องเพลงหรือพูดออกมาผ่านการเล่านิทาน (Slattery, & Willis, 2001: 45) จากนั้น ผู้วิจัยนำการวิเคราะห์การสร้างชั้นการสอนและกิจกรรมมาออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ แล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ ด้านภาษาศาสตร์และการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบความสอดคล้องของจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการสอน และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ หากบทเรียนใดไม่ได้ค่าตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 0.5 ขึ้นไป

จึงดำเนินการแก้ไขปรับปรุง จนได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ 0.93

2. แบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังการฝึกเล่านิทาน ซึ่งผู้วิจัยได้ออกแบบวัด โดยดัดแปลงแบบวัดของ Gerhiser, & Wrenn (2007) โดยแบ่งการวัดความสามารถในการออกเสียงเป็น 6 ตอน คือตอนที่ 1 วัดการออกเสียงพยัญชนะต้น (beginning sounds) ตอนที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะท้าย (final sounds) ตอนที่ 3 การออกเสียงสระ (vowel sounds) ตอนที่ 4 การออกเสียงหนักเบาในคำที่มี 2 พยางค์ (two-syllable word stress) ตอนที่ 5 การออกเสียงหนักเบาในคำที่มี 3 พยางค์ (three-syllable word stress) และตอนที่ 6 การออกเสียงสูงต่ำในประโยค (intonation) โดยมีวิธีการสร้างและพัฒนาแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังนี้ 1) ศึกษาแนวทางการออกแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของ The Perception of Spoken English Test (Justin, 2017) อัจฉรา วงศ์โสธร (Wongsothorn, 1995) Gerhiser และ Wrenn (Gerhiser, & Wrenn, 2007) และฮีตัน (Heaton, 1990) 2) วิเคราะห์นิทานที่มีลักษณะของเสียงภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาอังกฤษควรรู้ ได้แก่ เสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย พยัญชนะแบบทวิอักษร พยัญชนะควบกล้ำ สระเดี่ยวเสียงสั้น เสียงสระประสม เสียงหนักเบาของคำ เสียงสูงต่ำของประโยค เพื่อนำมาให้นักศึกษาฝึกอ่านออกเสียง 3) กำหนดจุดประสงค์ของแบบทดสอบ ให้ครอบคลุมการวัดความสามารถในการออกเสียง โดยประยุกต์ใช้เกณฑ์การวิเคราะห์การออกเสียงของ Gerhiser, & Wrenn (2007) ที่ได้สร้างคู่มือสำหรับประเมินการออกเสียงของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่ 2 จากนั้นนำแบบทดสอบและเกณฑ์การประเมินไปทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน ซึ่งมีบริบทคล้ายกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำคะแนนมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป (Saiyot, & Saiyot, 1994: 185-196) และค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบทั้งฉบับด้วยวิธี KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน หากมีข้อสอบใดที่ต้องปรับปรุงและคัดออก ผู้วิจัยได้ดำเนินการและนำข้อสอบไปใช้อีกรอบจนได้ค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบแต่ละตอน ดังต่อไปนี้ ตอนที่ 1 ค่าความเชื่อมั่น 0.951 ตอนที่ 2 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.948 ตอนที่ 3 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.921 ตอนที่ 4 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.938 ตอนที่ 5 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.930 และตอนที่ 6 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.932

3. แบบบันทึกพัฒนาการในการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเอง ซึ่งเป็นแบบบันทึกที่นักศึกษาใช้บันทึกพัฒนาการในการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษโดยการเล่านิทานของตนเอง โดยที่นักศึกษาจะทำการบันทึกหลังจากการเล่านิทานครั้งแรก และครั้งหลังจากนำเสนอการเล่านิทานของตนเองในแต่ละเรื่อง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสารทฤษฎีและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการใช้การเล่านิทานการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและหลักการการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนที่ 2 เลื่อนิทานที่จะนำมาออกแบบแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน สร้างแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังการฝึกเล่านิทาน แบบบันทึกพัฒนาการในการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเอง แบบสังเกตความสามารถในการออกเสียงในแต่ละรายแผนกิจกรรม และแบบสอบถามเกี่ยวกับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเอง จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ หาประสิทธิภาพของเครื่องมือ และเมื่อปรับปรุงแล้วจึงนำไปใช้เก็บข้อมูล

ขั้นตอนที่ 3 เก็บข้อมูลความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเล่านิทาน โดยเน้นฝึกการออกเสียงตามหลัก

การสัตศาสตร์ วิเคราะห์การสาธิตการเล่านิทาน ผีเทคนิคการเล่านิทานและให้นักศึกษาฟังเสียงตัวอย่าง การเล่านิทานจากเจ้าของภาษาทุกเรื่องที่นักศึกษาจะทำการฝึกเล่านิทาน ผ่านวิดีโอใน YouTube จากนั้นให้นักศึกษาฝึกเล่านิทาน โดยนิทานที่ใช้ฝึกเล่าเป็นภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 11 เรื่องแบ่งเป็นนิทานที่เล่าโดยใช้หนังสือนิทาน 4 เรื่อง ได้แก่ นิทานเรื่อง 1) Do you Speak English Moon? 2) The Little Engine that Could 3) What Pet should I Get? 4) Green Egg and Ham นิทานเล่าโดยใช้ท่าทางประกอบ 4 เรื่อง ได้แก่ 1) Key to Rome 2) Goldilocks and the Three Bears 3) Pig and Dog 4) How to Break a Bad Habit และนิทานที่เล่าโดยใช้เพลงประกอบ 3 เรื่อง ได้แก่ 1) Ginger Bread Man 2) Little Bear Walk 3) We're Going on a Bear Hunt ในการทำกิจกรรมฝึกเล่านิทานแต่ละเรื่องนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจะบันทึกพัฒนาการในการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเองไปด้วย พร้อมกับบันทึกวิดีโอการเล่านิทาน

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการทดสอบรายบท วัดจากการออกเสียงของนักศึกษาเป็นรายบุคคล

The Little Engine that could	Sounds tested	Wrong final sounds/ words pronounced
Some of the cars were filled with all sorts of good things for boys and girls to eat --- big golden oranges, red-cheeked apples, bottles of creamy milk for their breakfast, fresh spinach for their dinners, peppermint drops, and lollipops for after-meal treats.	/k/, /m/, /st/, /r/ /p/, /t/, /d/, /Id/, /θ/, /z/, /t/ /g/, /s/, /z/, /Iz/, /n/, /ŋ/, /tʃ/, /ʃ/, /dʒ/	

ขั้นตอนที่ 4 นำแบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษมาใช้เก็บข้อมูลหลังการฝึกเล่านิทานตามแผนการจัดกิจกรรมจนครบทุกแผน เพื่อศึกษาพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแบบวัดดังกล่าวแบ่งเป็น 6 ตอน แต่ละตอนใช้วัดลักษณะความถูกต้องในการออกเสียงแต่ละประเด็น ดังนี้ 1) Testing ability to produce initial consonants 2) Testing ability to produce sounds of final consonants 3) Testing ability to produce vowel sounds 4) Testing ability to control word stress for two-syllable words 5) Testing ability to control word stress for three-syllable words และ 6) Testing ability to control intonation

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ของกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ 75/75 จากสูตร E1/E2 (Promwong et al., 1997: 136-137) โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังการฝึกเล่านิทานโดยค่าที่แบบไม่อิสระ (t-test for dependent sample)

3. วิเคราะห์ข้อมูลแบบบันทึกพัฒนาการในการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเองด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

ผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษา ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการฝึกเล่านิทานจำนวน 11 บทเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนจำนวน 27 คน ทำคะแนนจากแบบทดสอบรายบท ซึ่งมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ต่อบท คะแนนทดสอบรายบทนี้เก็บข้อมูลได้จากแบบทดสอบวัดการออกเสียง ที่กำหนดไว้ในแต่ละบท หลังจากได้ฝึกวิเคราะห์เสียงและฝึกเล่านิทานแล้ว โดยเน้นวัดการออกเสียงที่ถูกต้องตามเสียงที่กำหนดไว้ในนิทานแต่ละเรื่อง ผลจากการใช้แบบทดสอบรายบทคือ นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง 27 คนทำคะแนนรวมได้ 4,691 คะแนน จากคะแนนเต็ม 5,940 คิดเป็นร้อยละ 78.97 และนักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ 1,220 คะแนน จากคะแนนเต็ม 1,620 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 75.31 ดังนั้นประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้การใช้นิทาน เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษมีค่า E1/E2 เท่ากับ 78.97/75.31

2. ผลการศึกษาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้นิทาน ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ค่าเฉลี่ยความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ใช้นิทานการเล่านิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการทดลองใช้นิทานการเล่านิทานเท่ากับ 45.19 คะแนน สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองที่ 24.70 คะแนน และผลต่างเฉลี่ยระหว่างหลังการใช้นิทานการเล่านิทานมีค่าเท่ากับ 20.48 คะแนน และค่า t เท่ากับ 16.71

3. สรุปผลบันทึกพัฒนาการในการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเอง ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์บันทึกพัฒนาการในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (content analysis) ผลการวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 6 ด้านดังนี้

3.1 พัฒนาการด้านการออกเสียงและการตระหนักรู้ปัญหาการออกเสียงของตนเองจนนำไปสู่การแก้ไข

3.1.1 เสียงพยัญชนะต้น (beginning sounds) เสียงที่เป็นปัญหาที่นักศึกษส่วนใหญ่มักออกเสียงออกมา คือ เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่มักออกเสียงสลับกันระหว่าง /r/ กับ // เช่น คำว่า roll leg เสียง /v/ ที่มักออกเสียงเป็น /w/ เสียงพยัญชนะแบบทวิอักษร (digraph) /th/ /sh/ /ch และเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ (consonant clusters) /br/ /scr/ /tr/ /bl/ /pl/ /cr/ /shr/ /thr/ /sq/ เช่นจากคำศัพท์ break scratch trip blow plane cry shrimp throw ซึ่งมักจะเป็นการควบกล้ำกับเสียง /r/ และ //

นักศึกษาคนที่ 1 “ออกเสียง /r/ ในคำศัพท์ Rome และ parrot ไม่ชัดเจน มักออกเป็นตัว // ควรฝึกออกเสียง /r/ บ่อยๆ”

3.1.2 เสียงพยัญชนะท้าย (final sounds) นักศึกษาพบว่าในตอนแรกที่เริ่มฝึกการเล่านิทาน ในครั้งแรก ปัญหาหลักคือการไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย แต่หลังจากการได้รับข้อมูลสะท้อนกลับจากผู้สอน ทำให้นักศึกษามองเห็นเสียงที่เป็นปัญหาของตนเอง ซึ่งจากบันทึกของนักศึกษาพบว่าเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นปัญหาคือ เสียงคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย /_ed/ /th/ /s/ /_es/ /t/ /x/ /ch/ /sh//st/ /dz/ และเมื่อฝึกเล่านิทานหลายเรื่อง ตลอดจนฟังนิทานจาก YouTube ที่เล่าโดยเจ้าของภาษาทำให้นักศึกษาคุ่นชินกับการออกเสียงพยัญชนะท้ายมากขึ้น และพยายามแก้ปัญหาเสียงที่ออกผิด

นักศึกษาคนที่ 2 “เสียงที่มักออกผิดคือเสียงที่ลงท้ายด้วย /ed/ ในคำกริยาช่อง 2 หรือ ช่อง 3 ที่เป็นรูปบอกอดีตและยังออกคำศัพท์และเสียงท้ายคำได้ไม่ดีเท่าที่ควร แต่เมื่อฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ทำให้ข้าพเจ้า

ควบคุมการออกเสียงได้มากขึ้น และสามารถแก้ไขการออกเสียงที่ผิดพลาดได้”

3.1.3 เสียงสระ นักศึกษาสะท้อนว่ามักออกเสียงสระผสมผิด เช่นการอ่านสระประสม ea ซึ่งต้องออกเสียง /ei/ เช่นคำว่า great นักศึกษาอ่าน เป็นเสียง /i:/ คล้ายกับคำว่า greet และเสียง _ew ที่ต้องออกเสียง /u:/ เช่น grew นักศึกษาออกเสียงเป็น /grɪw/ แทนการออกเสียงที่ถูกต้องคือ /gru:/

นักศึกษาคคนที่ 3 “เคยเรียนมาว่าเสียง _ew ออกเสียงเหมือนเสียงภาษาไทยว่า อิว จึงเกิดการประสมเสียงว่าคำว่า grew แล้วอ่านว่า กริว ซึ่งการออกเสียงที่ถูกต้องไม่ใช่การเทียบเคียงกับภาษาไทย”

3.1.4 การออกเสียงหนักเบา (stress) นักศึกษาสะท้อนว่า มักออกเสียงหนักเบาผิดพยางค์ และบางครั้งก็ไม่ได้ออกเสียงหนักเบาในเวลาที่เล่านิทานด้วยประโยคยาวๆ หรืออ่านออกเสียงนิทานทั้งเรื่อง เพราะต้องใช้สมาธิในการควบคุมเสียงหนักเบาเป็นอย่างมาก เช่นคำว่า because (br'kɑ:z) ที่เน้นพยางค์ที่ 2 แต่นักศึกษามักจะเน้นพยางค์แรก

นักศึกษาคคนที่ 4 “รู้สึกว่าการออกเสียง stress ให้ถูกเป็นเรื่องที่ยากมากค่ะ เพราะบางครั้งไม่เป็นไปตามกฎที่เรียนมาเช่น ส่วนมากการเน้น stress ในคำ 2 พยางค์ มักจะเน้นที่พยางค์แรก แต่บางครั้งไม่เป็นไปตามนั้น ภาษาไทยก็ไม่มีการ stress ด้วยค่ะ เลยไม่ชินกับการ stress”

3.1.5 การอ่านคำศัพท์ผิด นักศึกษาสะท้อนให้เห็นว่าคำศัพท์ที่ไม่ได้ออกเสียงตามหลักการออกเสียงจะทำให้มีแนวโน้มการออกเสียงผิด แต่เมื่อฟังข้อมูลสะท้อนกลับจากครูหรือเพื่อน หรือฟังนิทานจาก Youtube จึงทำให้อ่านคำศัพท์ได้ถูกต้อง เช่นคำว่า spinach (/ˈspɪnɪdʒ/) นักศึกษาอ่านเป็น /ˈspɪnædʒ/ ตามเสียงตัวอักษร นอกจากนี้คำศัพท์ใหม่ที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนก็มักจะออกผิดเช่นกัน เช่น เสียงที่เกิดจากธรรมชาติ เสียงสัตว์ เสียงที่เกิดโดยมนุษย์ (onomatopoeia) เช่นคำว่า squelch squerch

นักศึกษาคคนที่ 5 “คำศัพท์บางคำดิฉันใช้กฎการออกเสียงที่ผิดหรือคิดว่ามันน่าจะเป็นไปตามการออกเสียงตามหลัก Phonetics ที่เคยเรียนมา แต่ปรากฏว่าดิฉันออกเสียงผิดมาตลอด เช่น คำว่า headache ดิฉันคิดว่าเสียงลงท้ายออกเสียงเหมือนตัว ch ซึ่งอันที่จริงแล้วเป็นเสียง /k/”

3.2 พัฒนาการด้านความมั่นใจ นักศึกษาสะท้อนว่าในตอนเริ่มฝึกเล่านิทานในช่วงแรกมีความประหม่า และกังวล กลัวออกเสียงผิด และไม่มั่นใจว่าตนเองจะออกเสียงได้ถูกต้องหรือไม่ แต่เมื่อได้ฝึกฝนไปเรื่อย ๆ ทำให้อ่านนิทานมากขึ้น กล้าแสดงออก กล้าทำท่าทาง และใช้น้ำเสียงในการเล่านิทานให้สนุก

นักศึกษาคคนที่ 6 “จากการฝึกเล่านิทานทำให้ข้าพเจ้าเกิดพัฒนาการของตนเองในด้านความกล้าแสดงออก กล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น”

3.3 พัฒนาการด้านการใช้เทคนิคการเล่านิทาน นักศึกษาสะท้อนว่าจากการเรียนทั้ง 11 บทเรียน นักศึกษาได้เรียนรู้เทคนิคการเล่านิทานโดยการเล่านิทานจะต้องมีท่าทางประกอบ มีการใช้คำถามเพื่อกระตุ้นคนฟัง มีการใช้น้ำเสียงที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และมีการให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมในการเล่าเรื่อง โดยที่ผู้เล่าใช้ประโยคซ้ำ ๆ และให้ผู้ฟังพูดประโยคในครั้งต่อไปเป็นต้น

นักศึกษาคคนที่ 7 “การใช้ท่าทางและสีหน้า แสดงความรู้สึกละหว่างที่กำลังเล่านิทาน เป็นสิ่งจำเป็นที่จะสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจนิทานภาษาอังกฤษมากขึ้น นอกจากนี้ผู้เล่าควรใช้ภาษาด้วยความคล่องแคล่ว และถูกต้อง”

3.4 พัฒนาการด้านทักษะภาษาอังกฤษ นักศึกษาสะท้อนว่ามีพัฒนาการในการฟังดีขึ้นตามไปด้วย สามารถวิเคราะห์ได้ว่าเพื่อน ผู้สอน หรือนักเล่านิทานใน YouTube ออกเสียงอย่างไร และยังเข้าใจเวลาฟังนิทานเรื่องใหม่มากขึ้น และตอบคำถามเนื้อเรื่องเกี่ยวกับนิทานที่ฟังได้ดีขึ้น นอกจากนี้นักศึกษายังได้เรียนรู้

คำศัพท์ใหม่ ๆ ทำให้ทักษะภาษาอังกฤษมีพัฒนาการที่ดีขึ้น อ่านเนื้อเรื่องได้เข้าใจมากขึ้น

นักศึกษาคคนที่ 8 “เมื่อได้ฝึกอ่านและเล่านิทานบ่อย ๆ ทำให้ทักษะการพูดดีขึ้นกว่าเดิม แต่ยังมีหลงลืมอ่านผิดบ้างเล็กน้อย จะพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้นค่ะ”

3.5 การวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงและการแก้ปัญหาของตนเอง นักศึกษาสะท้อนว่า มักมีปัญหาการออกเสียงที่ควรระมัดระวังโดยเฉพาะเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นปัญหา เช่น คำกริยารูปอดีต ที่ลงท้ายด้วย _ed หรือ _d แบบไม่เปลี่ยนรูป (regular verbs) โดยทำหน้าที่เป็นคำกริยาช่อง 2 (simple past) และคำกริยาช่อง 3 (past participle) ซึ่งในการฝึกเล่านิทานช่วงแรกนักศึกษาจำหลักการออกเสียงไม่ได้จึงออกผิด แต่เมื่อได้รับคำแนะนำจากผู้สอนและพยายามแก้ไข ทำให้นักศึกษาออกเสียงได้ดีขึ้น นอกจากนี้นักศึกษาสะท้อนว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากจะมีผลต่อความหมายของคำที่ออกเสียง และปัญหาอีกประเด็นที่นักศึกษาสะท้อนคือการใช้เสียงสูงต่ำ โดยเฉพาะประโยคที่เป็นคำถาม Yes/No questions นักศึกษาต้องใช้เวลาในการฝึกนานและต้องฟังการออกเสียงต้นแบบซ้ำ ๆ จึงจะออกเสียงได้ถูก และจากการฝึกพัฒนาการออกเสียงด้วยนิทานทำให้นักศึกษารู้ว่าตนเองออกเสียงผิดโดยไม่ต้องมีคนบอก แต่เนื่องจากการขาดการฝึกฝนมานาน ทำให้สิ้นเชิงและต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการปรับเสียงให้ถูกต้อง และไม่ลืมออกเสียงพยัญชนะท้าย

นักศึกษาคคนที่ 9 “เมื่อเราอ่านคำศัพท์ผิด จะต้องรีบแก้ไขให้ถูกต้องทันที เพราะถ้าปล่อยไว้จะนำสิ่งที่ผิดไปสอนนักเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่คนเป็นครูไม่ควรทำ”

3.6 การเห็นคุณค่าของนิทาน นักศึกษาสะท้อนว่าการเล่านิทานช่วยให้เกิดพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษในหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การอ่าน หรือการพูด นักศึกษาออกเสียงได้ดีขึ้นและรู้สึกสามารถนำนิทานไปใช้สอนภาษาอังกฤษได้หลากหลายประเด็น เช่น การอ่าน การฟัง การออกเสียงภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังนำมาสอน ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ ทักษะการคิด ได้อีกด้วย

นักศึกษาคคนที่ 10 “นิทานเป็นสื่อที่ดีอย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะต่อเด็กหรือสำหรับตัวผู้เล่าเอง สำหรับตัวผู้เล่าก็จะได้ฝึกพูด ฝึกความมั่นใจ ความกล้าแสดงออก สำหรับเด็กจะช่วยส่งเสริมด้านภาษา เพราะการที่เด็กได้ยินเสียงจะทำให้เขาเกิดความเข้าใจ รู้จักคำและประโยคในนิทาน”

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยเรื่อง ผลการใช้การเล่านิทานที่มีต่อความสามารถในออกเสียงภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นดังนี้

1. ศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเล่านิทานที่มีต่อความสามารถในออกเสียงภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัย พบว่า ค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าคะแนนเท่ากับ 78.97/75.31 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ค่าประสิทธิภาพเครื่องมือที่กำหนดไว้ โดยที่ค่าประสิทธิภาพตัวแรกมีค่า 78.97 ซึ่งมากกว่าตัวหลังคือ 75.31 กล่าวคือคะแนนเก็บรายบทจากการทำกิจกรรมเล่านิทานมีค่าเฉลี่ยมากกว่าคะแนนทดสอบหลังเรียน อาจเนื่องมาจากการออกแบบกิจกรรมการเล่านิทานโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ และเรียนรู้ผ่านการฝึกฝน และการปฏิบัติเล่านิทานที่สนุกสนาน ทำให้ผู้เรียนเกิดความผ่อนคลาย และสะท้อนผลการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับเอลิส (Ellis, 1997: 21-22) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การเล่านิทานสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนที่มีลักษณะการเรียนรู้ที่ต่างกัน กระตุ้นให้เกิดทักษะการคิดระดับสูง เป็นการเปิดโอกาสให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน และสร้างทักษะการใช้ชีวิตร่วมกันทางสังคม จะเห็นได้ว่างานวิจัยนี้เปิดโอกาสให้นักศึกษา

ได้ทำกิจกรรมฝึกเล่านิทานในแต่ละบท และได้เห็นการสาธิตการเล่านิทานจากผู้สอน หรือวิเคราะห์วีดิทัศน์ตัวอย่าง การเล่านิทาน จากนั้นทำการฝึกเล่าโดยมีผู้สอนเป็นโค้ช และมีเพื่อนช่วยแนะนำ ผู้เรียนได้ลงมือบันทึกผลการพัฒนาของตนเองและหาทางแก้ไขปัญหาในการออกเสียง ซึ่งสอดคล้องกับ มนตรี ศิริจันทร์ชื่น (Sirichanchuen, 2001) ที่ได้กล่าวว่า ผู้เรียนควรมีโอกาสลงมือทำกิจกรรมมากกว่าการฟังหรือการอ่านเพียงอย่างเดียว ควรมีกิจกรรมให้ผู้เรียนได้โต้ตอบ วิเคราะห์ปัญหา ซึ่งผู้เรียนจะเปลี่ยนบทบาทจากผู้รับความรู้เป็นผู้มีส่วนร่วมในการสร้างความรู้ จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักศึกษามีคะแนนรายบทเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน และนอกจากนี้ การทำแบบทดสอบหลังเรียนผู้เรียนจะทำการอ่านออกเสียงทีละคนและบันทึกเสียงไว้โดยผู้สอน อาจทำให้เกิดความประหม่าและตื่นเต้น จึงอาจทำให้ควบคุมการออกเสียงได้ไม่เต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Shomoossi, & Kassaian (2009) ที่นำเสนอผลเกี่ยวกับความเครียดในการทำแบบวัดความสามารถในการพูด ส่งผลกระทบต่อการแสดงความสามารถของผู้สอบ

2. ผลการศึกษาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้นิทานเพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงของนักศึกษา พบว่า ค่าเฉลี่ยความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองใช้บทเรียนการเล่านิทานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Motallebi, & Pourgharib (2013) ที่พบว่า การเล่านิทานถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ เนื่องจากนิทานเป็นสื่อที่น่าสนใจกระตุ้นให้ผู้เรียนภาษาอยากฟังเรื่องราว ซึ่งทำให้ผู้ฟังพยายามฟังการออกเสียง และนำมาเทียบกับการออกเสียงของตนเอง กล่าวคือหากผู้เรียนภาษาได้มีโอกาสฟังภาษาอังกฤษมาก จะส่งผลต่อการออกเสียงเนื่องจากการพยายามจำแนกเสียงที่ได้ยิน และเมื่อนำหลักการมาประยุกต์ใช้ในการออกเสียง ก็จะทำให้เกิดพัฒนาการในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ดี และจากการเรียนโดยใช้การเล่านิทาน ผู้เรียนได้ฟังเสียงคนเล่าที่เป็นเจ้าของภาษาผ่าน YouTube ทำให้ได้ฟังและได้ฝึกเล่าไปด้วย

3. ผลการเรียนรู้และพัฒนาการของนักศึกษาจากการเรียนโดยใช้การเล่านิทานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการออกเสียง ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์บันทึกพัฒนาการในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา พบว่านักศึกษาตระหนักถึง 1) พัฒนาการด้านการออกเสียง 2) พัฒนาการด้านความมั่นใจ 3) พัฒนาการด้านการใช้เทคนิคการเล่านิทาน 4) พัฒนาการด้านทักษะภาษาอังกฤษ 5) การวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงและการแก้ปัญหาของตนเอง และ 6) การเห็นคุณค่าของนิทาน ซึ่งนักศึกษาสะท้อนถึงพัฒนาการด้านการใช้ภาษาอังกฤษของตนเองและสามารถวิเคราะห์ปัญหาเสียงที่ตนเองออกไม่ถูกต้องและพยายามแก้ไขโดยการฝึกซ้ำ ๆ และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น กล่าวแสดงออก กล่าวเล่านิทานต่อหน้าเพื่อนและผู้สอนมากขึ้น สามารถประยุกต์ใช้เทคนิคการเล่านิทานได้ดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการใช้น้ำเสียง ท่าทางประกอบหรือการใช้เทคนิคให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมในการเล่านิทาน นอกจากนี้ นักศึกษายังเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเล่านิทาน ในการใช้จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษ และการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยเช่นกัน เหตุที่เป็นดังนี้ อาจเนื่องมาจากนิทานเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสอนภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 โดยที่ไม่ได้คำนึงถึงอายุหรือภูมิหลังของผู้เรียน (Cameron, 2001) โดยเฉพาะการนำนิทานมาใช้ในการสอนภาษาที่ 2 สามารถช่วยพัฒนาทักษะภาษาภายใต้บรรยากาศที่สนุกสนาน และสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ (Kim, 2010) นอกจากนี้ นิทานยังช่วยในเรื่องความคงทนในการจดจำคำศัพท์ การเรียนรู้โครงสร้างภาษา การออกเสียงภาษาที่ 2 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Wajnryb, 2003)

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการประยุกต์ใช้การเล่านิทานมาบูรณาการกับการจัดการเรียนรู้รูปแบบอื่น ๆ เช่น การใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน
2. ควรใช้การเล่านิทานในการพัฒนาทักษะอื่นที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ควบคู่ไปกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ
3. ควรใช้ Digital storytelling ในการฝึกความสามารถในการออกเสียงของนักศึกษา และพัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศควบคู่ไปกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

References

- Arunthari, Sanhaphat. (1999). **Stories for Early Childhood** (นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย). Phuket: Phuket Rajabhat University.
- Cameron, L. (2001). **Teaching Languages to Young Learners. Cambridge Language Teaching Library**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Celce-Murcia, M., Brinton, D., & Goodwin, J. (2011). **Teaching Pronunciation: A Reference for Teachers of English to Speakers of Other Languages** (2nd ed.). New York: Cambridge University Press.
- Chaipa, Krongkaew. (2003). **Introduction to English Phonetics and Phonology** (สัทศาสตร์อังกฤษและสรีวิทยาเบื้องต้น). Loei: Loei Rajabhat University.
- Ellis, B. F. (1997). Why Tell Stories? **Storytelling Magazine**, 9(4): 21-22.
- Gerhiser, A. & Wrenn, D. (2007). **Second Language Pronunciation Assessment Handout Packet**. [Online]. Retrieved January 15, 2018 from <http://teachingpronunciation.pbworks.com/f/Pronunciation+assessment+packet+.pdf>
- Harmer, J. (2001). **The Practice of Language Teaching** (3rd ed.). London: Longman.
- Hawking, L. (2015). **Science and Storytelling** [Online]. Retrieved January 21, 2018 from <https://www.youtube.com/watch?v=E7K-qlQVpgE>
- Heaton, J. B. (1990). **Classroom Testing** (2nd ed.). New York: Longman.
- Hewings, M. (2004). **Pronunciation Practice Activities**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Justin, R. S. (2017). **Perception of Spoken English Test**. [Online]. Retrieved November 23, 2017 from <https://eslactivities.com/pt/results.php>
- Kim, M. (2010). The Effect of Storytelling on Adult English Language Learners. **Linguistic Research**, 27(3): 447-473.
- Kotcharat, Suthamas, & Limsiriruengrai, Puttachart. (2014). **The Development of English Pronunciation by Using English Phonetics Exercise** (การพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ). [Online]. Retrieved August 15, 2018 from <https://dspace.bru.ac.th/xmlui/handle/123456789/1001>
- Linse, T. C. (2007). Predictable Books in Children's EFL Classroom. **ELT Journal**, 61(1): 46-54.
- Motallebi, S., & Pourgharib, B. (2013). The Impact of Audio Stories (Listening Skills) on Pronunciation of EFL Learners. **Journal of Language Science & Linguistics**, 1(1): 1-6.
- Promwong, Chaiyong, et al. (1997). **Instruction Material System** (ระบบสื่อการสอน). Bangkok: Chulalongkorn University.
- Puspa. G. (2018). **Storytelling in the 21st Century**. [Online]. Retrieved June 2, 2018 from <https://writingcooperative.com/storytelling-in-the-21st-century-e3c372a5eb59>

- Saiyot, Luan, & Saiyot, Angkana. (1994). **Educational Research Techniques (เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา)** (4th ed.). Bangkok: Academic Support Center.
- Slattery, M., & Willis, J. (2001). **English for Primary Teachers: A Handbook of Activities and Classroom Language**. Oxford: Oxford University Press.
- Sirichanchuen, Montri. (2011). **The Teaching a Large Group in Gsoc 2101, The Development Community, Approach to Learning by Active Learning and Using E-Learning (การสอนนักศึกษาในกลุ่มใหญ่ในรายวิชา GSOC 2101 ชุมชนกับการพัฒนา โดยใช้การสอนแบบ Active Learning และการใช้บทเรียนแบบ e-learning)**. Chiang Mai: Chiang Mai Rajabhat University.
- Tantipalacheewa, Kunlaya. (1998). Storytelling (การเล่านิทาน). **Early Childhood Journal**, 2(2): 10-19.
- Taylor, E. (2000). **Using Folktales**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Tench, P. (1991). **Pronunciation Skills**. London: Macmillan.
- Thaweerat, Puangrat. (2000). **The Research Methodologies on Behavioral Science and Social Sciences** (8th ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Wajnryb, R. (2003). Stories: Narrative Activities in the Language Classroom. In **Cambridge Handbooks for Language Teachers**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Wilhem, H. (1999). Oh, the Tales You'll Tell! **English Teaching Forum**, 39(9): 27-28.
- Wright, A. (1995). **Storytelling with Children**. New York: Oxford University Press.
- Wongprom, Boonlert. (2015). **Thais and English Language; from ABC to AEC (ภาษาอังกฤษคนไทย จาก ABC สู่อีซี)**. [Online]. Retrieved February 20, 2018 from <https://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/636226>
- Wongsothorn, Achara. (1995). **Language Test Guideline (แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา)**. Bangkok: Chulalongkorn University.